

churavost jest potřebným. Jeho rozsudkem nebylo rozhodnuto, zda žalobci přísluší či nepřísluší proti žalovanému nárok na výživu, naopak bylo rozhodnutí o tom vyhrazeno novému sporu, v němž nebude již žalováno o odbytné, nýbrž o placení renty. Tento nový spor byl zahájen nynější žalobou, již žalobce požaduje z důvodu výživného placení 300 Kč měsíčně. Námitka, že právní moci nabývá jenom rozsudkový nález, nikoliv jeho důvody, jest lichá v tomto případě již proto, že předmětem sporu bylo v dřívější rozepři odbytné 15.000 Kč, kdežto v tomto sporu jest jím výživné 300 Kč měsíčně, názor, že dříve požadovaná suma jednou pro vždy byla jenom kapitalisovanou rentou a že proto předmět obou sporů musí býti považován za totožný, neobstojí, poněvadž se přičí názoru projevenému odvolacím soudem v dřívějším sporu. Jenom kdyby také konečné rozhodnutí v dřívějším sporu bylo vycházelo z názoru, že požadované odbytné není ničím jiným, než kapitalisovanou rentou, že tedy požadování odbytného místo renty není překážkou, aby nebylo jednáno o tom, zda žalobci přísluší nárok na výživu, v kterémž případě by ovšem o tomto nároku bylo musilo býti také rozhodnuto, byla by námitka věci rozsouzené v tomto sporu odůvodněna.

Čís. 7552.

Poukaz ministerstva zahraničí soudu, by z pozůstalosti projednané americkými soudy peníze, poukázané soudu ministerstvem zahraničí, byly vyplaceny dědicům, jest pro soudy závazným. Pozůstalosti takové nepodléhají novému pozůstalostnímu řízení v Československé republice, leda že příjemce zemřel. Příjemcem jest rozuměti ten, komu byla pozůstalost poukázána k výplatě.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R I 994/27.)

Žádost dětí Marie L-ové, by jim byla vydána hotovost z pozůstalosti projednané americkými soudy, o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d žádosti vyhověl.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti, napadající usnesení rekursního soudu podle § 16 nesp. říz. pro zřejmou nezákonnost, jest přisvědčiti. Ministerstvo zahraničních věcí poukázalo prvému soudu výnosem ze dne 26. dubna 1927 8.459 Kč 80 h a výnosem ze dne 9. června 1927 468 Kč 10 h, žádajíc v obou případech, by s penízem tím bylo naloženo po smyslu zpráv generálního konsulátu Československé republiky v New Yorku. Podle nich mají se uvedené částky odevzdati jako odkaz z pozůstalosti po Josefu B-ovi dne 25. září 1924 v New Yorku se zanecháním poslední vůle zemřelém v rovných částkách dětem Marie L-ové, zemřelé sestry zůstavitele. Tento poukaz ministerstva zahraničních věcí byl pro prvý

soud závazným. Neboť podle sdělení ministerstva spravedlnosti uveřejněného ve Věstníku téhož ministerstva z r. 1920 str. 144 byly pozůstalosti, jež konsuláty Československé republiky v Americe poukazují prostřednictvím ministerstva zahraničních věcí k výplatě dědicům v Československé republice již projednány americkými soudy a nepodléhají tudíž novému pozůstalostnímu řízení v republice Československé, leda že příjemce zemřel. Příjemcem jest rozuměti dle tohoto sdělení tu osobu, které byla pozůstalost k výplatě poukázána. Osobou takovou jsou děti po Marii L-ové. Ježto ze spisů je patrné, že stěžovatelé jsou dětmi po Marii L-ové, zemřelé sestře zůstavitele Josefa B-a, nebylo překážky, by jim nebyly vyplaceny částky připadající na ně z pozůstalosti po Josefu B-ovi, an podíl, jehož se domáhají, $\frac{1}{6}$, je v úplné shodě s řečnými poukazy ministerstva zahraničních věcí.

Čís. 7553.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák.).

V zabrzdění motorového vozu tak prudkém, že byl při něm cestující, držící se za držadlo, mrštěn na okenní tabuli, nutno spatřovati příhodu v dopravě. Náhlé a prudké zabrzdění bylo však způsobeno neodvratitelným jednáním třetí osoby, za něž dráha neručí, vstoupil-li náhle člověk těsně před motorový vůz a tím zabrzdění vyvolal.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, Rv I 364/27.)

Žalobce, jeda ve vozu pouliční dráhy, byl při prudkém zabrzdění vozu vržen na skleněnou tabuli, jež se rozbila, a žalobce byl sklem zraněn. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Důvody: Pro nenadálou překážku bylo sice řidičem zabrzděno prudce, nikoliv však tak mimořádně, by v tomto zabrzdění bylo lze spatřovati odchylku od normální dopravy. Naopak soud jest toho přesvědčení, že náhlé zabrzdění při elektrické dráze jest něčím, s čímž musí každý cestující, dráhy té používající, počítati, jelikož nenadálé překážky při jízdě elektrickou dráhou mohou nastati a nastávají velice často a řidič, chtěje se jim vyhnouti, nemůže se uchýliti z vyměřené železné koleje, nýbrž musí jim čeliti zabrzděním, po případě i prudkým, by nezpůsobil nárazem na překážku neštěstí daleko větší než ono, jež povstává hozením cestujících uvnitř vozu od prudkého zabrzdění. Musí se tudíž s takovýmto zabrzděním na elektrické dráze počítati a nelze v něm viděti, stalo-li se způsobem takovým, jako v případě žalobcově, odchylku od normální dopravy. Nad to překážka tato způsobena byla jednáním osob třetích, muže a ženy, kteří na kolej před vůz těsně vstoupili, kteréž jednání pro žalovanou stranu v té chvíli bylo neodvratným a jemuž právě řidič mohl čeliti pouze jen zabrzděním. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. Důvody: Ve věci samé jde o to, zda dána jest ručební povinnost žalo-